

Prvo poglavlje

„HAJDE, UDARI PONOVO”, REKOH.

On podiže obrve. „Jesi li sigurna?”

„Mogu ja to da podnesem.”

„Uzela si preveliku dozu”, rekao je opominjućim glasom. „Mnogo je, čak i za tebe, ti okorela zavisnice.”

„Nikad nije mnogo.”

U vremenima krize, moje mesto za drogiranje je jedna obična plan-taža Madagaskar. Ne postoji ništa, baš ništa što ona ne može da izleći. Ona je lek za sve, od slomljenog srca do glavobolje, a mogu vam reći da ja i jednog i drugog imam na pretek.

„Hajde, momče, donesi”, svečano sam klimnula glavom, na šta mi moj dobavljač uruči narkotik, izmamivši mi uzdah olakšanja. Čokolada. Mmm. Mmm. *Mmm!* Divna, divna, kremasta, slatka, izvrsna čokolada. Jednostavno, nikada mi je nije dosta.

Odmah, pri prvom zalogaju, osetih kako njen topli, opuštajući ukus počinje da struji mojim bolom. Postoje trenuci kada je čokolada pravi odgovor na sve vaše molitve.

„Osećaš se bolje?”

„Počinjem da se osećam bolje”, rekoh uz slabašan osmeh.

„I ostali uskoro dolaze, a onda ćeš biti okej.”

„Znam. Hvala ti, Klajve. Ti si moj spasilac.”

„Šta god ti zatreba, draga moja”, reče i baci mi kosku na jedan vrlo teatralan način, ali, pošto je gej, njemu je to dozvoljeno.

Ponela sam svoje zalihe, pronašla sofu u uglu i uronila u nju. Moje umorne kosti počеше da se opuštaju i ja, sa jakim mirisom vanile u dahu, osetih kako mi i u glavi postaje bistrije.

Još nešto. Ja nisam usamljena u ovoj svojoj žudnji. O, ne. Ja sam deo jedne male, ali savršene sekte koju smo nazvali Klub ljubitelja čokolade. Našu bandu čine samo četiri člana i sastajemo se ovde u *Čokoladnom raju* što češće možemo. Ovo mesto je pravi raj za zavisnike, nešto kao ekvivalent za opijumsko sklonište kada je čokolada u pitanju. Zabačeno je, u jednoj sporednoj kaldrmisanoj ulici, u mondenskom delu Londona, neću reći gde, jer bi moja tajna bila otkrivena i horde žena željnih ljubavi, širom otvorenih očiju, pohrlile bi da pokvare ovo naše posebno mesto. To je kao kada otkrijete sjajnu destinaciju za odmor, sa miljama i miljama dugačkim, napuštenim, belim plažama, malim intimnim restoranima i noćnim klubovima i onda kažete svima koliko je to mesto sjajno pa sledeće godine ono bude pretrpano ljudima koji tamo nagrnu jeftinim letovima tako da ne možete da se krećete plažom od jeftinih stereo-uređaja i naduvenih tela ogrnutim saronzima metalik boje. I svi ti mali intimni restorani sada služe kobasice i pomfrit, a noćni klubovi nude pića upola cene i imaju mašine za pravljenje pene. E, da se to ne bi desilo, ovaj naš *Čokoladni raj* je utočište malog broja odabranih i neka tako ostane što duže.

Pustih da mi glava padne na naslon sofe, odlomih još jedan božanstveni komad čokolade i stavih ga u usta uz uzdah, koji je dolazio iz srca.

Ja sam Lusi Lombard i pretpostavljam da sam osnivač *Čokoladnog raja* jer sam ja ta srećna duša koja ga je prva pronašla. Danas se na brzu ruku održava jedan improvizovan sastanak Kluba ljubitelja čokolade. Ako bilo koja od nas pošalje SMS poruku sa tekstom HITNO POTREBNA ČOKOLADA, sve članice, ma šta radile u tom trenutku, sve ostavljaju i trče u naše svetilište. To je isto kao kada dežurnom doktoru javite da je njegovom pacijentu koji boluje od srca, srce prestalo da kuca. Ovoga puta sam ja ta koja je sazvala sastanak. Sačekajte samo da kažem mojim najboljim prijateljicama šta se dogodilo – neće verovati. A možda i hoće.

Otum je stigla prva. Uletela je kroz vrata upravo kada sam gutala poslednji komad čokolade. „Jesi li dobro?“, upitala je bez daha. Otum Filding je puna života.

„Markus. Ponovo”, počeh. Markus bi trebalo da bude moj voljeni dečko, ali o tome nešto više kasnije.

Ona udahnu saosećajno.

Pre mnogo mesecom obasjanih noći, imala sam običaj da ovamo dolazim sama i da se krijem u uglu. Zaista ne volim da jedem pred drugim ljudima, a posebno ne volim da me posmatraju dok jedem čokoladu. Pretpostavljam da ni narkosi ne vole da ih posmatraju dok pune špric heroinom. Ima nečeg pomalo delikatnog u tome da vas posmatraju dok se predajete svom poroku (sem ako znate da vas posmatraju, to je nešto drugo, pretpostavljam). Zapravo, ja ne balavim dok jedem čokoladu, ali mislim da upravo tako izgledam. A mislim da ćete se složiti – najbolje je da balavite kada vas niko ne gleda.

Otum sam srela tokom jedne od svojih mnogobrojnih solo poseta. Nije bilo slobodnog mesta osim onog pored mene, gde se ona odmah spustila i istog trena smo našle zajednički jezik. Onda sam shvatila da nema toga ko *ne bi* mogao da voli Otum, samo ako nemate ništa protiv ljudi koji ne mogu, a da ne budu uvek divni. Ipak, jedno malo upozorenje. Roditelji, vodite računa: ako svojoj ćerki želite da date ime Otum, ona će, kada odraste, sigurno imati crvenu kovrdžavu kosu i glasaće za zelene, baš kako to ova radi.

Otum je osoba koja voli tamnu čokoladu. U svetu čokoladne psihologije, a ja sam sigurna da takva psihologija postoji, ovo može da znači da ona skriva svoju mračnu stranu. Otum lagano gricka svoju čokoladu, što joj, pretpostavljam, pomaže da se oseća manje krivom zbog siromaha koji to sebi ne mogu da priušte. Inače, nju užasno grize savest dok uživa u svojoj navici. I mi ostale takođe patimo, ali zbog broja kalorija koje unosimo i zbog činjenice da će se one gomilati na našim butinama. Otum pati zbog dece koja gladuju i koja moraju svakoga dana da prežive uz činiju pirinča i kojoj čokolada nije dostupna – nikad. Ja ne brinem zbog dece koja gladuju, već pokušavam da ih potpuno izbacim iz svojih misli jer, iskreno, imam i previše sopstvenih briga.

„Treba nam vruća čokolada da nas podigne”, reče Otum, odvezujući maramu, koja je bez sumnje ručni rad nekog siromašnog meksičkog tinejdžera koji zaradi funtu godišnje u nekoj prljavoj radionici.

„Klajve”, uzviknuh našem prijatelju i dobavljaču za šankom. „Ostale uskoro stižu. Kako bi bilo da nam pripremiš toplu čokoladu?”

„Spremiću je”, reče on on i dade se u akciju.

Onda je stigla Nađa. Prišla mi je, zagrlila me i zagledala se duboko u moje oči. „Nije on dobar za tebe.”

„Znam.” Sve to znamo. Nije trebalo čak ni da pita ko je krivac za moju krizu. Uvek je to Markus. „Upravo sam naručila toplu čokoladu.”

„Sjajno.”

Nađa Stoun je sledeća osoba koja se pridružila nama dvema na putu stvaranja jedne prijatne družine. Stigla je u *Čokoladni raj* jednoga dana u vreme ručka, pod velikim stresom i na ivici suza i naručila gomilu slatkiša od Tristana, Klajvovog životnog i poslovnog partnera. Moglo se videti da je naručivala više u žurbi nego sa dobrim ukusom. I Otum i ja smo istovremeno počele da saosećamo sa njom jer smo i same milion puta bile u takvoj situaciji. Jedina prava stvar bila je da je tu i u tom trenutku uzmemo pod svoje okrilje.

Otum i meni već je postala navika da se sastajemo najmanje jednom nedeljno, čak i dvaput ako naš stres to zahteva. Ova navika polako je prešla i na druge.

Nađa je jedina od nas koja je majka. Ima jedno veoma zahtevno trogodišnje dete, ali zar nisu sva deca zahtevna? Njen sin se zove Luis i jedna noć za drugom bez pravog sna bio je glavni razlog njenih suza. Međutim, situacija se sada popravlja, Luis više spava, tako da Nađa može normalno da funkcioniše.

Nađa nije izbirljiva kada je izbor čokolade u pitanju. Kaže da joj je to jedini predah, međutim, izgleda kao da proždire čokoladu, a da uopšte ne oseti njen ukus. Ovo se kod mene vodi kao greh jer, ako ste tako predani nečemu, trebalo bi bar da budete u stanju da uživati u tome. Nađa pronalazi utehu u čokoladi koju jede kao i 99 procenata ženske populacije. Trebalo bi to da shvatim. Kao i ja, i ona nosi lepe stvari u veličini deset, što opravdava time da posle Luisovog rođenja nikada nije mogla da vrati staru figuru. Ja ne bih rekla da je to razlog, već činjenica da svu čokoladu svoga sina ukrade pre nego što on i može da dođe do nje. Čak priznaje da kada on ne gleda, ona poliže i čokoladu sa njegovih kolačića za probavu.

„*Mrzim* britansku klimu.” Šantal je poslednji član koji je stigao, od ova naša dva para. Otresla je kišne kapi sa svoje sjajne kose i skljkala se na svoje mesto.

Poreklom iz sunčane Kalifornije, Šantal Hamilton je, kao i Nađa, takođe udata. Ima neverovatno bogatog muža Teda, koji je neka vrsta finansijskog genija u Sitiju. Šantal je najstarija od nas, grabi ka četrdesetim, ali je daleko najlepša i najglamuroznija. Visoka je, vitka, uvek besprekorno doterana, duhovita i talentovana. Da je konj, bila bi punokrwni. Kosa joj je kratko ošišana i isfrizirana, ide kod jednog od vrhunskih frizera u Londonu, kod jednog od onih koji su uvek na TV-u. Njoj je uvek svaka dlaka na svom mestu. Šantal spada u VIP osobe, friziraju je u posebnoj prostoriji, a uz frizuru dobija i šampanjac. Nosi cipele od kojih me stopala zaboje kada ih samo pogledam, posećuje butike najpoznatijih dizajnera gde ne možete da uđete bez prethodno ugovorenog sastanka i gde imate savetnika koji vam predlaže šta da kupite u skladu sa vašim vrtoglavim bankovnim računima. Da, Šantal Hamilton ima sve.

Sve, sem supruga koji hoće seks sa njom.

Istina je. U današnje vreme kada pretpostavljamo da su svi ljudi za tim, Šantal i Ted vode ljubav jedanput godišnje. Dvapat, ako uspe da ga napije za Božić uz pomoć smrtonosne kombinacije votke i nečeg što ona zove „punč od jaja”. U stvari, to su jaja razmućena u mleku i pomešana sa rakijom ili vinom. Zvuči grozno. Tu su još i Dan svetog Valentina ili njen rođendan koji bi mogli da se ubrajaju kao sigurni termini, a sve ostalo je u Božjim rukama. Šantal bi želela da nešto više vremena provodi u Tedovim rukama.

Uprkos svom dobrom vaspitanju i pripadnosti visokom staležu, Šantal bez razlike od drugih, spada u uživaoce čokolade koji odbijaju da priznaju da su zavisni od nje. Naša američka prijateljica jednostavno insistira na tome da samo „voli slatkiše”. Ja to nazivam dubokim poricanjem.

„Pa, zašto smo ovde?”, želela je da zna Šantal. „Trebalo je da vidite facu fotografa kojeg sam upravo morala da nogiram.” Šantal je, osim čokolade, imala i druge načine da se nosi sa muževljevim nedostatkom želje za ispunjavanjem bračnih dužnosti. Iako nikada to nije isticala, ona

je više volela da se *seksa* sa svojim fotografima nego da ih nogira. „Bolje bi bilo da razlog bude dobar.”

„Pa i nije”, rekoh mrzovoljno.

Klajv je doneo poslužavnik sa četiri čaše tople čokolade. Pušila se prelivena šlagom i rendanom belom čokoladom. Spustio je to na stočić, koji se nalazio između nas. Para se podizala u vazduh. Izgledalo je da je to baš ono što će zagrejati naše prste na nogama i što će doneti radost mom slomljenom srcu.

„Napravio sam *feuillantines*”, reče dramatično podižući oči ka nebu, dočaravajući blaženstvo. „Tanjušni komadići oblande sa ukusom đumbira, karanfilića, morskog oraščeta i cimeta.” Počele smo da gugučemo od odobravanja. „*Morate* da probate.”

Iskreno, ko smo mi da se protivimo?

„Pa, navalimo, moje dame.” Dok sam im dodavala čaše, čuo se kolektivni uzdah iščekivanja.

Moje klupske kolegice i ja uronismo u duboke, meke sofe. Počesmo istovremeno da pijuckamo toplu čokoladu i u istom trenutku sve ispuštismo kolektivni uzdah odobravanja.

„Pa?”, ogłosi se Šantal.

Otum je već imala prsten od čokolade oko usana i širom je otvorila oči u iščekivanju.

Ja počeh da kružim pogledom po svojim prijateljicama. „Da li sedite udobno?” Klimnuše mi glavama i istog trenutka sve posegnusmo za debelim čokoladnim *feuillantinom*.

„Onda mi dozvolite da počnem...”